

POSTANOWIENIE

15 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 15 stycznia 2026 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku R.G.

z udziałem P.S.

o stwierdzenie nabycia spadku,

na skutek skargi kasacyjnej P.S.

od postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie

z 21 czerwca 2024 r., IV Ca 553/24,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. obciąża kosztami postępowania kasacyjnego P.S.,
pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

(K.G.)

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem

zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący P.S. powołał się istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do pytania, czy nieprawidłowe określenie w testamencie pokrewieństwa spadkodawcy wobec testatora można uznać za błąd w rozumieniu art. 945 § 1 pkt 2 k.c.

Powołanie się na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on precedensowy (nowy) charakter lub znaczenie dla rozwoju prawa. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych przepisów prawa i zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą; konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14).

Uzasadnienie wniosku nie spełniało powołanych wymagań. Przytoczona we wniosku wątpliwość stanowiła tylko pozór zagadnienia prawnego, skarżący – stawiając pytanie – zmierzał bowiem w rzeczywistości do poddania ocenie Sądu Najwyższego prawidłowości własnego stanowiska wyrażonego przezeń wprost w zarzutach apelacji, którą oparto m.in. na twierdzeniu, że testament K.S. został sporządzony pod wpływem błędu w rozumieniu art. 945 § 1 pkt 2 k.c. Jasne jest natomiast, że zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie może sprowadzać się do pytania o prawidłowość rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, względnie do postulatu poddania weryfikacji przez Sąd Najwyższy poglądu

prawnego prezentowanego przez skarżącego w toku postępowania przed Sądami *meriti*.

Niezależnie od tego, zawarta we wniosku teza, jakoby relacje testatora z wnioskodawcą były „zawsze złe”, nie została udowodniona i nie została objęta podstawą faktyczną zaskarżonego postanowienia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Sama zaś okoliczność, że w spadkodawca, mając syna, określił w testamencie – powołanego do dziedziczenia i wskazanego z imienia i nazwiska oraz daty urodzenia pasierba – mianem syna, nie tłumaczy, na czym miałyby polegać stanowiące podłoże błędu mylne wyobrażenie spadkodawcy o rzeczywistości, które prowadziło do sporządzenia testamentu określonej treści (art. 945 § 1 pkt 2 k.c.).

Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2, art. 520 § 3, art. 98 § 1¹, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Paweł Grzegorzczak

(K.G.)

[SOP]